

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 BEZÁNYI-THURÓCZY FLÓRA:
EGZOTIKUS FALU EGY
CSIPET FRISS LEVEGŐVEL
- 3 BENYOVSZKY MÁNYA ÁGNES:
PEDAGÓGUSNAPRA
- 4 BRUTOVSZKY GABRIELLA:
„EMBERISMERETI FELKÉSZÜLTSGÜNK
LEGYEN EGYENÉRTÉKŰ...”
INTERJÚ CSICSAY ALAJOS ÍRÓVAL,
NYUGALMAZOTT PEDAGÓGUSSAL
- 8 MÉSZÁROS TÍMEA - VASS VILMOS:
AZ ÉLMÉNYPEDAGÓGIA
JELENTŐSÉGE ÉS LEHETŐSÉGEI
AZ OKTATÁSBAN
- 12 SZABADI ERIKA:
A TEREMTÉSVÉDELEM-OKTATÁS
FONTOSSÁGA A LEGKISEBB
KOROSZTÁLYBAN
- 16 VINCZELLÉR KATALIN:
ISMERKEDJ MEG AZ
ÁRNYLÉNYEDDEL, ISMERD MEG
TÁRSAIDÉT ISI
- 18 MALÁ VIKTÓRIA:
SZERVETLEN ANYAGOK
AGATHA CHRISTIE MŰVEIBEN
- 21 ÉLIÁŠ DOMINIKA:
TOLERANCIA-KÖNYVEK
AZ OLVASÁSÓRÁN (5. RÉSZ)
A HÁLÁS VIRÁG CÍMŰ
MŰ FELDOLGOZÁSA
- 23 BORBÉLY DIANA:
KREATIVITÁS KONTRA
SÉMAKÖVETÉS AZ ÓVODAI
VIZUÁLIS NEVELÉSBEN (2. RÉSZ)
- 26 GERGELY VIKTÓRIA:
SZLOVÁKIA ÉS A KÖRNYEZŐ
ORSZÁGOK HOFSTEDE KULTURÁLIS
DIMENZIÓJÁNAK TÜKRÉBEN
- 30 DOBAY BEÁTA - BOGNÁR ATTILA:
A JÁRÁSGYAKORLATOK
JELENTŐSÉGE A TESTNEVELÉS-
FOGLALKOZÁSOKON ÉS
TANÓRÁKON
- 34 CSICSAY ALAJOS:
MINEK KÖSZÖNHETŐEN LETTÜNK
AZOK, AMIK VAGYUNK? (2. RÉSZ)
- 37 GÁL GYÖNGYI:
„ÉN MINDIG, VILÁGÉLETEMBEN
ÉPÍTETTEM AZT, AHOL VOLTAM.”
EGY UTOLSÓ BESZÉLGETÉS
MAJER PÉTER IGAZGATÓ ÚRRAL
- 38 ISKOLAHÍREK

BENYOVSZKY MÁNYA ÁGNES

PEDAGÓGUSNAPRA

Hivatalosan háromszor is ünnepelhetünk és ünnepelhetnek minket egy tanév folyamán: legkorábban március 28-án, a neves „kolléga”, filozófus, író és teológus, az 1592-ben született Ján Amos Komenský születésnapján, az egykori Csehszlovákiából tovább öröklődött hagyomány alapján, aztán magyar pedagógusként minden év júniusának első vasárnapján, amikor Magyarországon köszöntik a köznevelésben és a felsőoktatásban dolgozókat, majd október 5-én, a nemzetközi pedagógusnapon.

Hogy van-e okunk az ünneplésre? Mindenki döntse el maga, tragédiaként éli-e meg, hogy „csak” ennyire vitte, sorscsapásként fogja-e föl, hogy a szakmában „ragadt”, vagy ellenkezőleg: minden nehezítő külső és belső körülmény ellenére teszi a dolgát, mert tudja, sejtí, hogy máshol sem zöldebb a fű, nincs kolbászból az interaktív tábla, és végtére is, „de nem azért, hanem azért”, mégiscsak szereti azt csinálni, amit csinál.

Hogy rászolgálunk-e az ünneplésre, vagy legalábbis az erkölcsi és anyagi megbecsülésre? Biztosan. Hiszen sokszor tanulékonyabbak, szorgalmasabbak vagyunk, mint a saját diákjaink! Szakmai továbbképzéseken veszünk részt, próbálunk versenyképesek lenni, maradni, ami ebben a technikai kütyűkkel teli, gyorsan változó világban óriási kihívás. Pedagóguselődeinknek még csak a tankönyvek fekete-fehér, majd színes ábráival kellett felvenniük a harcot a diákok figyelméért, mi nem tudunk annyi izgalmat kiváltani a tanítványainknál, mint a különböző applikációk sztárjai, hiába vagyunk 3D-sek.

A gyerekanyag folyton változik, ami rendjén is volna, ha nem azt tapasztalnánk, hogy egyre több a figyelemzavarral, tanulási nehézséggel és ezer más problémával küszködő diák. Pedig a szülőknek soha nem látott mennyiségű „segédanyag” áll rendelkezésére, már a fogantatástól kezdve! Egy részük többet is foglalkozik vagy inkább foglalatostkodik a csemetéjével – viszi bébiúszásra, baba-angolra, fejlesztő matekra, zongorára, orgonára –, mint a mai negyven feletiek felmenői összesen, igaz, nagy számban vannak olyanok is, akik a megélhetésért való küzdelemben, a folytonos időhiány miatt vagy éppen nemtörődomségből magukra hagyják a gyerekeiket. A néhai Vekerdy tanár úrtól valószínűleg azok kapnának dicséretet, akik a két véglet közé tartoznak.

Így vagy úgy, de pedagógusként több időt töltünk a gyerekekkel (az iskolai szünetek ellenére is), mint a szülők többsége. Tudjuk, melyiknek van szüksége jó szóra, biztatásra a teljesítménykényszertől vagy éppen alkoholtól fűtött felmenői mellett, és melyiknek kéne az újabb márkás cucc helyett néhány, sajnos soha el nem csattanó atyai vagy anyai pofon. Ebben változatlanul, verhetetlenül jók vagyunk, az emberi odafigyelést, empátiát – egyelőre – nem képes pótolni semmi.

Helyt álltunk a pandémia idején is, virtuálisan beengedtük a diákokat és szüleiket a nappalinkba, és mi is beleláltunk az unokáikról gondoskodó nagymamák fazekába. A korábban esetenként fontoskodó szülők is megtapasztalhatták, mennyi munkája van a pedagógusnak már abban is, hogy a csemetéjük jól fogja a kezében a ceruzát. Béke, szeretet és hála honolt mindenütt.

Lecsengőben van a járvány, és mintha újult erőre kapnának azok a szülők, akik ahelyett, hogy elfogadnák vagy legalább megszívnék a tapasztalt és sokat látott pedagógusok véleményét a gyermekükkel és annak iskolai teljesítményével kapcsolatban, bár nem szakmabeliek, mindenképp mindent jobban tudnak, és egyre többször hallani újra a régi lemezt, miszerint a tanítóknak túl sok szünetük van.

Így vagy úgy, de a világ egyik legösszetettebb, legtöbb kreativitást, rögtönzést, empátiát igénylő hivatása a miénk. Iskolatípustól függetlenül pedagógusként – ha testünk nem is, de jó eséllyel – lelkünk az idő múlásával is fiatal maradhat, és a kíváncsiság, nyitottság, rugalmasság sem lesznek feltétlenül idegenül hangzó fogalmakká.

A pálya nyitva áll. Kalandorok, magas fizetés után áhítozók kímélik. Fokozott türelem, extrém teherbíró-képesség, kötélidegek szükségese.

Isten éltesen minden pedagógust!